

Chiméra

Žár v místnosti stoupá. Plameny olizují dveře. Dřevo sténá a praská pod nápirem ohnivých jazyků, které baží po řádné potravě. Černý dým se plíží škvírami, které již oheň stačil vyhlodat do starého obložení. Uvnitř je horko. Horko, které vysouší i kapky potu, jež samo vytvoří. Horko, nutící kůži rudnout a pomalu praskat. Horko, nedovolující očím být jen jediný pohled na žárem zpustošené stavení, na nepatrný pohyb v místnosti, ze které se ozývá pláč. Pláč osoby, jež ve svém životě zažila mnohé avšak strach, který ji nyní spaluje, je skoro stejně bolestivý jako žár plamenů, dobývajících se do staré místnosti. Slzy se mění na potoky vroucí slané vody, která nedokáže utišit bolest a touhu po životě. Touha žít provází i onu osobu, jež se choulí na kousku podlahy, který ještě nestačil popraskat a seškvařit se pod nápirem lstivých a nenasytných plamenů. Jsou jako chiméry, neúnavně se ženoucí za bezbrannou kořistí a nechávající jí pouze okno, jež zajišťuje možnost dýchat a žít až do chvíle, kdy ji takto bezmocnou pozřou hladové plameny. Oheň vítězí. Mění vše, co může proměnit, v nebohé uplakané hromádky popela. Zhasíná poslední jiskřička naděje, která dodávala odvahu. Konec.

Náhle, v posledních chvílích utrpení a bolestného loučení, se objeví kapka. Kapka životodárné vody. Zprvu jedna, potom dvě, tři, tisíc... Chladí rozpraskanou kůži, dravci ustupují. Zuřivě syčí na příchozího zachránce. Boj není u konce avšak život je zachráněn. Možná, že díky statečnému zachránci se člověk, kterému plameny vzaly téměř vše, vrátí do všedního života a jeho zjizvenou duši naplní naděje.